

Fernanda Melchor

SUOMENTANUT EMMI KETONEN

Paratiisi

AULA & CO

Espanjankielinen alkuteos
Páradais

© 2021 Fernanda Melchor

Published by arrangement with Michael Gaeb Literary Agency, Berlin

ISBN 978-952-364-341-3
© Kustannusosakeyhtiö Aula & Co, 2023

Kansi: Sanna-Reeta Meilahti

Paino: Tallinna Raamatutrükikoda

Kustannusosakeyhtiö Aula & Co
Eerikinkatu 36 C, 00180 Helsinki
aulakustannus.fi

Luis Jorge Boonelle
Darío Zalapalle

*Mitä nyt sitten tapahtuu? Ei mitään.
Mahdotonta, että jotain kävisi.
Mitä minun pitää tehdä? [...] Rakastua
tietäen, että kaikki on pilalla
eikä toivoa ole.*

JOSÉ EMILIO PACHECO: *LAS BATALLAS EN EL DESIERTO*

I hear those sirens scream my name.

DAVID LYNCH: "UP IN FLAMES"

Kaikki oli sen läskin syytä, niin hän aikoi heille sanoa. Kaikki oli Franco Andraden syytä, Francon ja sen pakkomielteen rouva Mariánia kohtaan. Polo ei ollut tehnyt muuta kuin totellut Francoa, seurannut ohjeita. Franco oli suorastaan hulluna naiseen, Polon mielestä kaveri ei ollut muusta puhunutkaan kuin naisen ottamisesta ja panemisesta keinolla millä hyvänsä; sama virsi harva se päivä, kuin levy olisi jäänyt pyörimään, harhaileva katse ja alkoholin punertamat silmät ja juustojauheen rasvaamat sormet, jotka se sika nuoli puhtaiksi vasta kun oli tyhjentänyt koko jättikokoisen sipsipussin. Näin minä nussin sitä, Franco sössötti, seisahduttuaan kompuroiden laiturin reunalle, panen sitä noin ja sitten käsken sen kontilleen ja nussin sitä näin, läski pyyhki sylkeä kämmensyrjällään ja virne levisi pojan korvien väliin niin että hänen suuret valkoiset ja suorat hampaansa, kuin suoraan hammastahnamainoksesta, näkyivät puristuneen vimmaisesti yhteen läskin vapisuttaessa hyytelömäistä ruumistaan ja esittäessään raisua pantomiimiaan, niin että Polon oli pakko irrottaa katseensa, hän naurahti tahtomattaan ja hyödynsi pullu-

kan huomion herpaantumisen, verotti pullosta huikan, sytytti toisen tupakan ja puhalteli savua kiivaasti ylöspäin ajaakseen mangrovesuolta ilmestyneet röyhkeät hyttysset kauemmas. Läski vain pelleili, Polo ajatteli, pelkkää pas- kapuhetta, ei muuta, pelkkää kännistä kerskailua, tai niin hän ainakin oli aluksi ajatellut, kun he olivat ensimmäisiä kertoja ryypiskelleet laiturilla, jokea myötäilevän pienen puisen lastauslaiturin pimeimmässä nurkassa, jonne teras- sin valot eivät yltäneet ja jota viikunapuun oksien varjot suojasivat yövartijan ja alueen asukkaiden katseilta, ja etenkin Francon isovanhempien, jotka läskin mukaan saisivat sydänkohtauksen, jos yllättäisivät *heidän poikansa* nauttimasta alkoholijuomia ja polttamasta tupakkaa ja Luoja ties mitä muuta saastaista ja, mikä pahinta, vieläpä *palvelusväen* seurasta – niin kuin sillä idiootilla, Urquizalla siis, oli tapana kutsua Paradaisin työntekijöitä – ja se vasta olisikin häväistys, varsinaista hyväntahtoisuuden hyväk- sikäyttöä, Polohan oli pelkkä puutarhuri ja häneltä olisi takuulla lähtenyt sekin työ alta, vaikka eipä se kummem- min olisi haitannut, Polo ihan mieluusti häipyisi tuolta riiv- vatulta asuinalueelta eikä milloinkaan palaisi; harmi vain, että hänen ennemmin tai myöhemmin pitäisi palata kotiin selvittämään välit äitinsä kanssa, ja vaikka tuo velvollisuus ärsytti häntä – jollei jopa kauhistuttanut – Polo ei sittenkään kyennyt hillitsemään itseään. Hän ei kyennyt sanomaan ei, kun ihrakasa viittoili hänelle ikkunasta, hän ei voinut jättää välistä mahdollisuutta juopotella tämän kanssa laiturilla,

vaikka läski kuinka irvailisi, vaikka hän oli jo kyllästynyt Francon iänikuiseen litaniaan ja pakkomielteeseen naapurinrouvaa kohtaan, siihen se läski sitten oli onnettomasti mennyt rakastumaan ja ihan ensisilmäyksellä, yhtenä iltana toukokuun lopulla, kun Maroñojen perhe oli saapunut valkoisella, rouva Mariánin itse ohjaamalla Grand Cherokeeella Paradaisin suljetulle asuinalueelle vastaanottamaan avaimet uuteen kotiinsa.

Polo muisti oikein hyvin tuon päivän: hänestä oli hauskaa nähdä nainen ratissa ja aviomies hädettynä apukuskin paikalle, kun sivuikkuna laskeutui alas suristen ja hyytävä ilma iskeytyi vasten Polon hikisiä kasvoja. Naisella oli tummat lasit, jotka peittivät silmät kokonaan ja joiden pinnalta Polo tuijotti omaa heijastustaan naisen selittäessä törkeän punaiseksi maalatulla suullaan ja viittoen paljailla käsivarsillaan, keitä he olivat ja mitä tekivät siellä, ja kun Polo lopulta nosti sisääntulopuomin, nainen huiskutti kädellään kiitokseksi, niin että hopeoidut rannerenkaat kilahtelevat kuin tuulikello. Siinäpä vasta tavallisen tylsä kotirouva, varsinainen tusinablondi, nainen ei ollut herättänyt Polossa minkäänmoista kiinnostusta. Tämä oli aivan kuin kopio kaikista muista rouvista, jotka jo asuivat Paradaisin valkoisissa jäljitelmätiiliseinäisissä taloissa; naisista, joilla oli aina mustat lasit ja jotka aina olivat yhtä pirteitä ja suihkunraikkaita valtavien maastureidensa tummennettujen lasien takana, suoristettuine ja värjättyine hiuksineen sekä moitteettomasti hoidettuine kynsineen, mutta lähempää katsot-

tuna heissä ei lopulta ollut mitään erikoista, tai ei ainakaan mitään, mikä saisi pyörälle päästään niin kuin sen helkkarin ihrakasan, ei nyt sentään mitään sellaista. Rouva Mariánin kyllä tunnisti kuvista, hänen miehellään oli oma tv-ohjelma, mistä tämä oli tullut kuuluisaksi, ja koko nelihenkinen perhe vilahteli taajaan lehtien juorupalstoilla: kalju punkero mies esiintyi aina pikkutakissa ja pitkähihaisessa paidassa helteestä huolimatta, pojat keikistelivät omahyväisinä ja nainen keräsi huomiota punaisilla huulillaan ja säkenöivillä silmillään, jotka näyttivät aina vähän siltä kuin olisivat salaa hymyilleet, ei ihan kujeilevasti muttei pirullisestikaan, ja kulmilla, jotka kaartuivat kuin rikostoverille viestien, ja huomiota herätti sekin, että korkokengissään, käsi vyötäisillä seistessään, rouva oli miestänsä pidempi, hiukset laskeutuivat vapaina olkapäille ja kaula oli koristeltu näyttävällä kerroksella käätyjä. Sana ”näyttävä” kuvasikin naista parhaiten, ei niinkään kaunis, vaan nimenomaan näyttävä, huomiota herättävä; kuntosalilla veistetyt kurvit sekä silkkihameen puolireiteen ulottuva helma tai pronssisen ihon tummaa hohdetta korostavat vaaleat pellavasortsit oli kuin tehty kiinnittämään osakseen katseita. Peräpäässä ei ollut mitään moitittavaa, mutta samanlainen se oli kaikilla; nainen oli kuitenkin sen verran hyvässä kunnossa, että onnistui peittämään ajetut kilometrit, rypyt sekä kahden lapsen – joista vanhempaa saattoi jo kutsua teiniksi – synnyttämisestä koituneet vahingot ylellisillä rasvoillaan ja räteillään sekä täydellisen hallitulla, rytmikkäällä liikehti-

misellä, sillä rouvalla oli tapana keikistellä joko koroilla tai sandaaleissa, tai nurmella paljain jaloin, niin että puolet asuinalueesta seurasi häntä katseellaan. Ja juuri sitä hän nain halusikin, vai mitä? Että he katselisivat häntä haluten ja himoiten, että hän herättäisi heissä siivottomia ajatuksia. Naisesta näki että hän nautti siitä, sama juttu nyhverön aviomiehen kanssa: aina kun Polo näki heidät yhdessä, tyyppillä oli käsivarsi naisen ympärillä, joko hän tarttui muijaa lanteilta, painoi kämmenensä alaselälle tai kopeloi tämän persettä sellaisella ylpeydellä kuin olisi merkannut revii-riään ja kerskunut valloituksellaan, ja nainen puolestaan hymyili ikionnellisena saamastaan huomiosta, ja juuri sen vuoksi Polo kielsi itseään katsomasta naista kohti ja yritti vastustaa kaulansa vaistomaista liikettä, miltei konemaista nykäisyä, joka kiskaisi hänen päänsä seuraamaan huojuvien pakaroiden liikerataa kun ne kulkivat iloisesti ja terhakkaina asuinalueen kaduilla, ensisijaisesti siksi ettei hän halunnut kenenkään – ei rouvan, ei aviomiehen, ei poikien tai sen Urquizan idiootin, mutta ennen kaikkea rouvan itsensä, sen helvetin nartun – tajuavan, että hän tuijotti, että hän janosi tätä puoliksi raottuneilla silmillään, suu auki ja kuolavana valuen suupielestä niin kuin sillä läskimooseksella kun se tuijotteli naista kaukaa. Oli ilmiselvää, että tyyppi oli retkahtanut naiseen, hän ei pystynyt peittelemään sitä ja Polokin oli lopulta huomannut sen, vaikka vielä alussa, silloin toukokuun lopulla kun Maroñot olivat asettuneet taloon numero seitsemän, Polo ei vielä ollut